

uitspraak

RECHTBANK NOORD-NEDERLAND

Zittingsplaats Groningen

Bestuursrecht

zaaknummer: LEE 19/1463

uitspraak van de meervoudige kamer van 19 oktober 2022 in de zaak tussen

(eiseres)

(gemachtigde: mr. S. van Gent),

en

het college van burgemeester en wethouders van Noardeast-Fryslân, verweerder.

Als derde-partij heeft aan het geding deelgenomen: **derde-belanghebbende, te (plaats)**

Procesverloop

Bij besluit van 19 september 2018 (het primaire besluit) heeft verweerder een verzoek om handhaving van eiseres met betrekking tot het bedrijf van (derde-belanghebbende) op het perceel (adres) te (plaats), afgewezen.

Bij besluit van 19 maart 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Eiseres heeft bij brief van 2 mei 2019 tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

De rechtbank heeft aanleiding gezien een deskundige, de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (de StAB) te benoemen teneinde de rechtbank van advies te dienen. Op 4 mei 2020 heeft de StAB de rechtbank van advies voorzien. Partijen zijn in de gelegenheid gesteld om op dit advies te reageren. Eiseres en verweerder hebben van deze gelegenheid gebruik gemaakt. De StAB heeft bij rapport van 5 augustus 2020 op de reacties gereageerd.

Op 4 juli 2019 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

De rechtbank heeft de zaak ter zitting van 16 juni 2022 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Voor verweerder zijn (gemachtigde 1), (gemachtigde 2), (gemachtigde 3), (gemachtigde 4), (gemachtigde 5), (gemachtigde 6), (gemachtigde 7) verschenen. Voor belanghebbende zijn (gemachtigde 1) en (gemachtigde 2) verschenen.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

1.1. Belanghebbende drijft een melkveehouderij met een co-/mestvergistingsinstallatie op het perceel (adres) te (plaats).

1.2. Op 20 februari 2010 is aan belanghebbende een revisievergunning ingevolge de Wet milieubeheer verleend voor een melkrundveehouderij, inclusief een vergistingsinstallatie. Op 12 maart 2014 is een veranderingsvergunning verleend voor onder andere het realiseren van bouwwerken en voorzieningen ten behoeve van de bestaande co-/mestvergistingsinstallatie.

1.3. Op 2 februari 2018 is door belanghebbende een aanvraag voor een omgevingsvergunning ingediend bij verweerder voor het verplaatsen en realiseren van bouwwerken en voorzieningen ten behoeve van de co-/mestvergistingsinstallatie.

1.4. Op 28 mei 2018 heeft eiseres een verzoek om handhaving ten aanzien van het bedrijf van belanghebbende ingediend. Eiseres heeft aangegeven overlast te ervaren van geluid en geur.

1.5. Bij besluit van 19 september 2018 heeft verweerder het verzoek om handhaving voor wat betreft het onderdeel geur, afgewezen. Verweerder heeft hierbij overwogen dat uit de geurmetingen en geurberekeningen blijkt dat aan de vergunde geuremissie en geurimmissie wordt voldaan. Daarmee is volgens verweerder sprake van een aanvaardbare geurhinder, zoals wordt aangegeven in artikel 2.7a van het Activiteitenbesluit. Ten aanzien van het verzoek om handhaving van het geproduceerde geluid heeft verweerder in overleg met eiseres de besluitvorming aangehouden.

1.6. Eiseres heeft hiertegen bezwaar gemaakt.

1.7. Bij besluit van 19 maart 2019 is het bezwaar ongegrond verklaard.

1.8. Eiseres heeft beroep ingediend tegen dit besluit.

2.1. Op grond van artikel 2.7a van het Activiteitenbesluit milieubeheer wordt, indien bij een activiteit emissies naar de lucht plaatsvinden, daarbij geurhinder bij geurgevoelige objecten voorkomen, dan wel voor zover dat niet mogelijk is wordt de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt.

3.1. Eiseres heeft betoogd dat haar handhavingsverzoek ten onrechte is afgewezen. Eiseres heeft aangegeven dat de afwijzing van het verzoek voornamelijk is gebaseerd op achterhaalde geurmetingen en geurberekeningen. Het geurrapport is gebaseerd op onjuiste gegevens en de situatie ter plaatse van eiseres is onvoldoende bij het onderzoek betrokken. Eiseres meent dat het onderzoek onzorgvuldig is geweest, onjuist is en dat er onvoldoende rekening is gehouden met cumulatie van geur van de mestvergister en het melkveebedrijf. Eiseres heeft ter ondersteuning van deze stelling een rapportage van Peutz raadgevende ingenieurs van 13 november 2019 ingebracht.

3.2. Verweerder verwijst naar metingen door (ingenieursbureau) die zijn opgenomen in een rapportage van 1 juni 2018. Voorts heeft verweerder verwezen naar geurberekeningen van de geurspecialist, opgenomen in een memo van 18 september 2018. Verweerder betoogt dat er sprake is van actueel onderzoek waarbij uitgegaan is van de juiste uitgangspunten (bronsterktes, bedrijfsuren, hoogteligging, ruwheidslengte en bebouwing). Een beoordeling van de totale geurbelasting is in dit geval niet nodig aangezien het een veranderingsaanvraag betreft waarbij de verandering niet ziet op het veehouderij gedeelte. Bovendien zijn de veranderingen erop gericht de situatie te verbeteren.

3.3. De StAB geeft aan dat er geen aanwijzingen zijn dat niet aan de voorwaarden uit de vergunning van 2014 wordt voldaan.

3.4.1. De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder het handhavingsverzoek in redelijkheid heeft kunnen afwijzen. Verweerder stelt zich daarbij op het standpunt dat er geen sprake is van overtreding van een wettelijk voorschrift, gelet op geurmetingen en geurberekeningen die zijn uitgevoerd.

3.4.2. In de uitspraak van heden van deze rechtbank, in de zaak LEE 19/2084, heeft de rechtbank geconstateerd dat verweerder bij het vaststellen van hetgeen in 2014 aan belanghebbende is vergund, onjuiste uitgangspunten heeft gehanteerd. Ten onrechte heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de vergunning behelst dat de invoer van eigen mest 53% mag bedragen en vreemde mest 47%; de vergunde verhouding is daarentegen 60% versus 40%. Gelet op dit onjuiste uitgangspunt acht de rechtbank het niet uitgesloten dat onjuiste gegevens in de geurberekeningen zijn ingevoerd. Daarmee is niet met zekerheid vastgesteld dat er geen sprake is van overschrijding van een wettelijke norm.

4. Het beroep is gelet op bovenstaande overwegingen gegrond.

5. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht.

6. Aangezien het beroep gegrond is dient verweerder het betaalde griffierecht aan eiseres te vergoeden. Dit is voor eiseres een bedrag van € 174,-.

7. De rechtbank ziet aanleiding verweerder te veroordelen in de proceskosten die eiseres heeft moeten maken. Deze proceskosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor eiseres vast op € 1.518,00 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 759,00 en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 19 maart 2019;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van €1.518,00;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van €174,- aan eiseres te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N.M. van Waterschoot, voorzitter, en mr. R.L. Vucsán en D. Pool, rechters, in aanwezigheid van mr. A.M. Veenstra, griffier.
De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 19 oktober 2022.

griffier

voorzitter

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Afschrift verzonden aan partijen op: 19 OKT 2022